

[Bjørn Elmquist]

stolen, vil jeg give SF's ordfører ret i, at det blev en besynderlig debat. Men indtil da havde den holdt sig til de principper og inden for de rammer, man kan forvente.

Der er mange, der fascineres af mystikken omkring det og af, at der er forhold, der er belagt med tavshed og må behandles bag lukkede døre. Det kan ikke være anderledes. Jeg synes, det er tegn på urealisme eller naivitet, eller hvad vi nu skal kalde det – der er måske også andre ting, der kan forlede én til det – at man igen og igen vender tilbage til disse spørgsmål.

Jeg synes, at det rigtige forum at behandle disse ting i må være Udenrigspolitisk Nævn, og derfor vil jeg straks sige, at af den grund mener vi, at Socialdemokratiets dagsordensforslag er det rigtige.

Det er klart, at der kan være ting og sager, som politiske partier føler at de over for deres vælgere har et ansvar for at have en vis viden om og at kunne tage stilling til. Det må ske i Nævnet med hele det system, vi har dér.

Når vi taler om forstærkningsaftaler, er det helt klart, at det involverer ikke bare danske forhold. Det involverer også fremmede magters sikkerhed. Det involverer ganske detaljerede informationer og oplysninger om de lande, vi har aftaler med, og som skal komme og hjælpe os og være sammen med os i disse situationer. Det er det, der er kernen i forstærkningsaftalerne. Det er der ikke megen mystik eller uforståeligt i. Det er da ganske naturligt.

Vi har et system i Udenrigspolitisk Nævn, der gør, at det dér er muligt at behandle disses sager. Vi har dér regler om tavshedspligt, og vi har også regler i dansk lovgivning, bl.a. i straffeloven, om, hvad der sker, hvis man offentliggør oplysninger, som er af betydning for fremmede magters sikkerhed. Det skal der slet ikke være nogen tvivl om. Og der må heller ikke bestå nogen tvivl om, at det er under de betingelser, sager som disse kan drøftes i Nævnet.

Jeg synes, det er værd fra debatten at trække et andet element frem. Hr. Lasse Budtz fra Socialdemokratiet fremdrog sammenhængen mellem det forhold, at vi i fredstid ingen fremmede tropper har stationeret i Danmark, og så forstærkningsaftalerne – der er jo en sammenhæng – og at vi i øvrigt har vores værtsnationsarrangementer klar. Hvis ikke vi kunne gøre det til alle parters tilfredshed, kunne vi risikere at komme nærmere en afgørelse af, om vi skulle

bede fremmede tropper om at blive stationeret permanent på vores territorium, og det ville måske sætte spørgsmålstegn ved den lavspænding, vi vel i princippet har i vores område for tiden. Der er nogle, der kan mene, at denne lavspænding er noget, vi selv præsterer, fordi vi har valgt at besvare trusler med en så afslappet indstilling, som vi lægger for dagen.

Det korte af det lange er, at jeg vil takke forsvarsministeren for hans redegørelse, som mit parti, Venstre, helt tilslutter sig. Den dagsorden, der er foreslået af Socialdemokratiet, vil vi også kunne stemme for.

Jørgen Estrup (RV):

Som ordfører er man egentlig i en absurd situation under denne debat. Vi kan fortsætte debatten om forstærkningsaftalerne i timevis, og når vi er færdige, vil konklusionen være den samme, nemlig at vi reelt ikke ved, hvad det er, vi snakker om, når det gælder forstærkningsaftalerne, ikke fordi vi er specielt tungnemme, ikke fordi vi har forsømt vores job som ordførere, men simpelt hen fordi det ikke er meningen, at vi skal vide noget. Hvis det var det budskab, forsvarsministeren gerne ville viderebringe, var hans tale i dag sandelig en fuldtræffer.

Forstærkningsaftalerne og de tillæg, som nu forhandles, er imidlertid alt andet end ligegyldige hensigtserklæringer. Vores mangelfulde viden til trods er alle vist klar over, at det drejer sig om helt centrale led i dansk forsvars- og sikkerhedspolitik. De har afgørende betydning for, på hvilket tidspunkt fremmede tropper skal indsættes på dansk territorium. De er afgørende for forståelsen af den rolle, Danmark spiller i NATO's strategi, og de er naturligvis især afgørende for, med hvilke våben der i givet fald kan blive tale om at forsvare dansk territorium, altså først og fremmest for spørgsmålet om, hvorvidt a-våben indgår i planerne.

Derfor er det i særlig grad absurd, at vi i øjeblikket i Forsvarsudvalget er i fuld gang med at kulegrave forsvaret som oplæg til et eventuelt forsvarsforlig, men uden kendskab til indholdet af forstærkningsaftalerne. Det kunne man passende kalde at opføre »Hamlet« uden prinsen af Danmark. Absurditeten bliver ikke mindre af, at sådan har situationen tilsyneladende også været ved tidligere forsvarsforlig.

Mig bekendt er der kun én løbende kilde til information om forsvarsaftalerne, nemlig for-